

нали треви. Да бѣха тия ниви горе, вмѣсто голитѣ камѣни и горитѣ край тѣхното село, ехъ, Господи, каква работа щѣше да кипи, какъвъ хлѣбъ щѣха да бератъ!...

Андрей засвири. Така просто, отъ мжка ли, отъ що ли — засвири съ уста нѣкаква стара, тѣжна пѣсень. И полето сега му се стори още по-тихо; само неговата бавна, провлѣчена свирня се разнасяше надъ зеленитѣ долини. Той не видѣ, кога е наближилъ селото. Мѣничкитѣ кжши сякашъ се бѣха скрили въ зеления шумакъ на дърветата, когато нѣкой викна къмъ него:

— Хей, шурецо! Да знаеше да работишъ, както умѣешъ да свиришъ — цена нѣмашъ! Андрей трепна и спрѣ. Отстрани, до самия пжтъ, единъ запотенъ селянинъ, съ широка сламена шапка, стѣгаше съ вжже колата си, натоварена съ млади, зелени клони. Преметналъ дебело вжже презъ високо напластенитѣ клонки, запъналъ единия си кракъ въ задното колело, селянинътъ дърпаше вжжето съ всички сили.

- Да ти помогна ли, чичо? — попита Андрей.
- Ами ако не сж отъ млѣко ржцетѣ ти, ела.
- Здрави ми сж ржцетѣ — похвали се Андрей.
- Че тогава какво гледашъ — помагай!

Андрей хвърли торбата; стжпи на спицитѣ, метна се надъ главата на селянина и, като хвана високо вжжето, почна да дърпа съ всички сили. Селянинътъ викна:

- Сто-ой! Готово!
  - Завърза вжжето, па се обърна къмъ Андрея:
  - Та ти си билъ мжжъ, бре!
  - Ехъ, ще стана — отвърна плахо момчето.
- Следъ малко, когато готовата кола излѣзе на пжтя